

ԵԿՈՒՐ, ՎԻՇՏ...

Եկո՛ւր վիճ, մըսերիմն իմ հոգւոյս.
Ամանորն եթէ զեզ ունի ձօն՝
Տանջուած իմ սրտին մըսայոյզ,
Ողջ տարին կը սարքեմ քեզի տօն:

Կ'ընեմ յոյզդ իմ սրտիս հրայրքն անգին.
Արցունքիդ շողը՝ հրագ ինձ յաւէ.
Քու պողպատը՝ զօտի իմ կամփին.
Իսկ համբադ՝ ինձ միակ արահե՛տ:

Փոխանցէ՛ իմ խանդիս քու կրակէդ.
Նայուածքիս լոյսն առնե՛մ քու բոցէն.
Կռանէ՛ ոյծս, ամէն օր՝ հեղ մը գէթ.
Թո՛ղ փուլերդ միճ ոտքերս խոցեն:

Իմ յոյսիս, իմ սիրոյս, հաւասքիս
Դուն կաքումն ես՝ սրտիս կեանքէն ներս.
Քու ետքիդ մէջ, գիտեմ, ա՛խ, հոգիս,
Գիտեմ ես, կը սրբութիւն խոկումներս...

Թ.

ՅԱՒԻ ՄՏԵՐՄՈՒԹԻՒՆ

Դուն կ'արքննաս ու կը փնտռես խորունկ սիրտով
Ցաւը որ քո՛ւկդ էր մըսերիմ անհունօրէն,
Որ քեզի հետ լուս կը մեծնար եւ անոր քով
Հին օրերու բարի զրոյսն կ'ըլլաս նորէն...

Եւ կ'ուզես լալ, ինչպէս երբեմն կու լայիր,
Եւ արցունքն է՛ր հոգւոյդ ակէն բղտող միայն.
Բայց անդորր ակը ցամքեր է մարգարայիր,
Եւ ա՛լ քօշած՝ ամէն ծաղիկ լուսանքման:

Ու կը փառիս անոր, վերջին յոյս՝ որ քեզի
Կը շղթայէ մեռած ամէն հին երազի,
Ամէն երգի որ հնչեց օր մը Երբունքիդ...

Ու կը զգաս դուն խորունկ անոր հարուածին տակ
Քարեղէն ձոյրը սափորի հանգոյն վրնիս
Քու ձեռքերուդ որ կ'աղօթէն լուս ու սպիտակ...

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱԹ